

Daniels bok - nummer femtifem

Å avdekke det profetiske teppet: Gabriels åpenbaring til Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel kom til Daniel etter at han hadde fått forståelse av de sytti årene i fangenskap, slik de var omtalt i Jeremias profeti, og av Moses' ed og forbannelse.

I hans regjerings første år forsto jeg, Daniel, ut fra bøkene tallet på de år som Herrens ord var kommet om til profeten Jeremia, at han ville fullbyrde sytti år over Jerusalems ødeleggelser. ... Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt seg bort, så de ikke ville adlyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Og han har stadfestet sine ord, som han talte mot oss og mot våre dommere som dømte oss, ved å føre over oss en stor ulykke; for under hele himmelen er det ikke blitt gjort slik som det er gjort mot Jerusalem. Slik det er skrevet i Mose lov, er all denne ulykken kommet over oss; men vi bønnfalt ikke Herren vår Gud, så vi kunne vende om fra våre misgjerninger og forstå din sannhet. Derfor har Herren våket over ulykken og latt den komme over oss; for Herren vår Gud er rettferdig i alle sine gjerninger som han gjør; for vi adlød ikke hans røst. Daniel 9:2, 11–14.

Ordet som Daniel brukte, og som er oversatt med «eden», er det samme ordet som Moses brukte, og som er oversatt med «sju ganger», i Tredje Mosebok tjuseks. Søster White opplyser oss om at Daniel i kapittel ni søkte å forstå forholdet mellom Jeremias periode på sytti år og perioden på to tusen tre hundre år. Gabriel hadde i kapittel åtte fått befaling om å få Daniel til å forstå synet om de to tusen tre hundre dagene, og Gabriel fullfører sitt arbeid når han vender tilbake i kapittel ni og underretter Daniel om mentalt å skille de to synene som har vært temaet i kapitlene sju, åtte og også ni. Disse to synene er temaet for den «ekte kunnskap» som ble avforseglet i 1798.

Jeremias sytti år og Moses' «forbannelse» er begge symboler på «de sju tider», slik de fremstilles ved Moses' «ed», men Gabriel skal legge frem oppdelingen av perioden på to tusen tre hundre år. Den kan bare deles rett når forholdet mellom synet («chazon») om nedtrampingen og synet («march») om åpenbarelsen blir rett delt. Gabriel begynte med å fastslå at en prøvetid på fire hundre og nitti år ble gitt jødene. Den perioden var den samme som perioden på fire hundre og nitti år med opprør som hadde frembrakt de sytti årene i fangenskap.

Ordet «fastsatt» i vers tjuefire gjelder tidsrommet fra utstedelsen av det tredje dekretet i 457 f.Kr. til steiningen av Stefanus i år 34 e.Kr., men ordet «fastsatt» i vers tjuseks og tjuesju identifiserer hedenskapets og pavemaktens ødeleggende krefter.

Og etter sekstito uker skal Messias bli utryddet, men ikke for sin egen skyld; og folket til fyrsten som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen; og enden på det skal komme som en flom, og like til krigens ende er ødeleggelser fast bestemt. Og han skal stadfeste pakten med mange i én uke; og midt i uken skal han gjøre slutt på slakteroffer og offergave, og på grunn

av avskyelighetenes overveldende utbredelse skal han gjøre den øde, helt til fullendelsen, og det som er fast bestemt, skal bli utøst over den ødelagte. Daniel 9:26, 27.

Gabriel underretter Daniel om at «etter at» «Messias» var «utryddet», skulle «folket til den fyrsten som skal komme, ødelegge byen og helligdommen». Det hedenske Roma ødela «byen og helligdommen» i beleiringen som varte nøyaktig tre og et halvt år, fra år 66 til 70 e.Kr. Gabriel angir at «krigens ende» skulle komme «som en flom», og at krigen skulle bestå av «ødeleggelser». Den krigen som ble fullbyrdet mot Jerusalem og helligdommen, var den nedtramping som ble fullbyrdet av hedenskap og pavedømme. Den hedenske makten som skulle ødelegge Jerusalem i begynnelsen, var Babylon, men den hedenske makten som skulle ødelegge det etter at Messias ble korsfestet, var det hedenske Roma. Men krigen mot helligdommen og hæren ble fullbyrdet av to ødeleggende makter, og den andre av de to ødeleggende maktene i Skriftene er pavedømmet.

Pavedømmet er den makt som fremstilles som den «oversvømmende svøpe»; det er makten i vers førti i Daniel elleve, som «skyller frem og drar videre». Nedtrampingen av Jerusalem, som begynte med Babylon og fortsatte med jernriket som talte mørke ord, slik Moses framstilte det i Femte Mosebok, ble etterfulgt av pavedømmet. Inntil enden på nedtrampingen var «ødeleggelser» «fastsatt». I vers tjuesju stadfester Kristus pakten med de mange for én uke. Midt i denne uken skulle det jordiske offersystemet opphøre idet Kristus begynte sin yppersteprestelige tjeneste i helligdommen i himmelen. På grunn av jødernes ulydighet i den prøvetid som var blitt avskåret for dem, skulle helligdommen og byen igjen gjøres øde.

Verset sier: «for the overspreading of abominations he shall make it desolate, even until the consummation, and that determined shall be poured upon the desolate.» Da jødene til sist hadde fylt sitt prøvetidsmål til randen, skulle byen og helligdommen ligge øde inntil krigens ende. Ved «consummation» av nedtrampingen i 1798 var det blitt «determined» at pavedømmet skulle få et dødelig sår. Deretter skulle byen og helligdommen gjenopprettes og gjenoppbygges, slik dette ble forbilledlig fremstilt da jødene drog ut av det bokstavelige Babylon under de tre dekretene.

Inntil fullendelsen av den krigen skulle Jerusalem trampes ned av den pavelige makt. De profetiske tidsperiodene som utgjør de særskilte periodene innenfor de to tusen tre hundre årene, kan bare forstås rett når forholdet til synet om nedtrampingen i de sytti årene blir forstått i sammenheng med synet om helligdommens og hærskares gjenopprettelse. Å forkaste synet om spredningen i Moses' forbannelse er å forkaste synet om samlingen. Synet om de sytti årene er synet om spredningen. Synet om de to tusen tre hundre årene er synet om samlingen. Synet om de sytti årene er «chazon»-synet om spredningen, og synet om de to tusen tre hundre årene er «mareh»-synet om samlingen.

Det som derfor Gud har sammenføyd, skal et menneske ikke skille. Markus 10:9.

De to synene er blitt profetisk sammenføyd, og å forkaste det ene er å forkaste dem begge. Dette faktum viser at til tross for at adventismen hevder at den fastholder profetien om de to tusen tre hundre år, har den forkastet adventismens sentrale søyle, like visst som den forkastet «de sju tider» i 1863. Bekjente ikke jødene at de holdt Guds lov? Bekjente ikke det gamle Israel at de ventet på Messias? Bekjennelse er meningsløs dersom den ikke opprettholder Guds ord.

Millerittene fastsatte til slutt 22. oktober 1844 som avslutningen på perioden på to tusen tre hundre dager, men deres forståelse var begrenset. Det var ikke før etter den store skuffelsen at lys kom angående den himmelske helligdom og Kristi fremtreden i Det Aller Helligste på den dato. Først etter den datoen så de den tredje engels budskap og Guds lov.

Herren hadde til hensikt å øke det profetiske lyset som er knyttet til de to tusen tre hundre årene, og i 1856 åpnet han døren for ytterligere lys, og i løpet av de neste sju årene lukket adventismen den døren. Det var ikke før etter 11. september 2001 at Herren ledet profetistudenter tilbake til Hiram Edsons artikler, og lyset om de «sju tider» begynte igjen å øke.

Ved å nekte å se sammenhengen mellom profetien om de to tusen tre hundre år og profetien om de to tusen fem hundre og tjue år, kom adventismen til å forstå 22. oktober 1844 på en hemmet og ufullstendig måte.

Så snart S. S. Snow hadde fastslått datoen for korsfestelsen, ble datoen 22. oktober 1844 fastslått.

Vit derfor og forstå: Fra det ord gikk ut om å gjenreise og oppbygge Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker. Gaten skal bygges opp igjen, og muren, endog i trengselens tider. Og etter de sekstito ukene skal Messias utryddes, men ikke for sin egen skyld. Og folket til den fyrsten som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen; og enden på den skal komme som en flom, og inntil enden på krigen er ødeleggelser fast bestemt. Og han skal stadfeste pakten med de mange i én uke; og midt i uken skal han gjøre slutt på slakteroffer og grødeoffer, og på grunn av styggedommenes utbredelse skal han gjøre det øde, inntil fullendelsen, og det som er fast bestemt, blir utøst over den ødelagte. Daniel 9:25–27.

Millerittene erkjente den riktige datoen for korsfestelsen, og deretter ble slutten på perioden på to tusen tre hundre år fastslått. «Messias' avskjæring» «midt i uken», da Kristus stadfestet «pakten», fordi jødene fylte sitt prøvetidsmål til randen, slik dette er fremstilt ved «ødeleggelsens vederstyggelighet», ble også fastslått. Korset ble det historiske landemerket som var avgjørende for erkjennelsen av budskapet om Midnattsropet.

Til tross for det lys som lå i de versene som frembrakte en så mektig manifestasjon av Guds kraft, kom millerittene aldri frem til en forståelse av disse versene som var representert ved Daniels ønske om å forstå forholdet mellom de to synene. Den uken da Kristus stadfestet pakten, var delt i to perioder, som Søster White senere identifiserte som representerende Kristi personlige tjeneste på tre og et halvt år, etterfulgt av hans tjeneste slik den ble representert ved disiplene. De så at korsets historiske veimerke ble ankeret for å fastslå datoen 22. oktober 1844, men de så ikke at det også representerte sentrum i to identiske perioder på tre og et halvt år, og således representerte «syv tider», som Gud gjennom Moses kalte «hans pakts strid».

Da vil også jeg gå imot dere og straffe dere enda sju ganger for deres synder. Og jeg vil føre sverdet over dere, et sverd som skal hevne min pakts sak. Når dere samler dere innenfor byene deres, vil jeg sende pest iblant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hånd. 3 Mosebok 26:24, 25.

Da Kristus stadfestet pakten med de mange, var det pakten han hadde en trette om med de ulydige jødene. «Striden om hans pakt» begynte i 723 f.Kr., da assyrierne førte det nordlige riket bort i fangenskap, og deretter trampet hedenskapet det bokstavelige Israel ned i ett tusen to hundre og seksti profetiske dager. Denne nedtrampingen ble så etterfulgt av ytterligere ett tusen to hundre og seksti profetiske dager, da pavedømmet trampet det åndelige Israel ned.

Den profetiske uken hvor Kristus stadfestet pakten, til oppfyllelse av synet om to tusen tre hundre år, representerte også synet om to tusen fem hundre og tjue år. Millerittene erkjente nok av profetien om de to tusen tre hundre år til korrekt å forkynne midnattsropets budskap, men de valgte å forkaste noe av det lys som Gabriels tydning i kapittel ni var ment å formidle.

Gabriel hadde pålagt Daniel å skjelne rett mellom de to synene (mentalt skille dem fra hverandre), framstilt som «sak» og «syn», og i oppfyllelse av dette rådet forteller søster White oss at nettopp dette var Daniels byrde idet han søkte å forstå forholdet mellom de sytti ukene (et symbol på «sju tider») og de to tusen tre hundre årene.

Adventismens forkastelse av de «sju tider» satte dem i en stilling hvor de ikke kunne forstå at den første perioden på fire hundre og nitti år, som ble avskåret fra de to tusen og tre hundre år, representerte paktsopprøret som Moses identifiserer som «hans pakts strid».

De ble også hindret fra å erkjenne at korsfestelsen midt i uken gjorde mer enn ganske enkelt å fastslå tidspunktet, for den identifiserte selve sentrum i Kristi trette med Israels ulydighet ved paktens blod. De var blinde for det faktum at blodet som ble utøst for mange på korset, og som stadfestet hans pakt, også stadfestet pakten som er fremsatt i Tredje Mosebok tjuefem og tjueseks.

Det gamle Israel tok på seg en pakt hvor de definerte pakten som sin erklæring: «Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre», helt uvitende om at pakten som Kristus tilbød, krevde at Hans lov ble skrevet i hjertet. Deres fariseiske definisjon av paktens vilkår hindret dem i å forstå og ta imot den sanne pakten.

Det moderne Israel har definert korsets blod midt i uken i termer som fremkaller den samme blindhet for det moderne Israel som hvilte over det gamle Israel da de forkastet Messias og erklærte at de ikke hadde noen annen konge enn keiseren.

Det moderne Israel er blindt for det faktum at den historien som Gabriel la frem for Daniel, ikke bare omfatter stadfestelsen av pakten, men også den adspredelsen som blir ført over dem som forkaster den pakten; for versene angir at det hedenske Roma (fyrsten som skulle komme), skulle ødelegge byen og helligdommen, og at inntil krigens ende (som trampet ned helligdommen og hæren) var «ødeleggelser», i flertall, fastsatt.

I den historien hvor Kristus utøste sitt blod for å stadfeste pakten med de mange, blir de to ødeleggende maktene, det hedenske og det pavelige Roma, uttrykkelig identifisert. Blodet som ble utøst på korset, er det Kristus bringer inn i den himmelske helligdom, og er et symbol på hans verk fremstilt ved «mareh»-synet om to tusen tre hundre år. Denne historien er sammenvevd med historien om «chazon»-synet om to tusen fem hundre og tjue år, slik det fremstilles ved de to ødeleggende maktene som skulle trække ned helligdommen og hæren.

De sannheter som i Millers drøm ble fremstilt som juveler, skinte like klart som solen, men de var ufullstendige. I de siste dager, når Midnattsropet gjentas til punkt og prikke, skal nettopp disse juvelene bli lagt ned i det nye, større skrinet av «Mannen med skurebørsten», og da skal de skinne ti ganger klarere enn de opprinnelig gjorde. De blir prøven på det endelige Midnattsropets budskap. Disse juvelene ble uttrykkelig identifisert av de to vitner som Habakkuk profeterte om, som tavler. Når de to tavlene fra pionerkartene av 1843 og 1850 legges oppå hverandre «linje på linje», blir Millers juveler uttrykkelig identifisert, og ved dette representerer disse juvelene budskapet i det endelige Midnattsropet.

De fleste sannhetene på de to tavlene fremstiller profetier som ble oppfylt før 1844, slik som identifikasjonen av dyrene i Daniel sju og åtte. Bildet i Daniel to er fremstilt. Drøftelsen om hvorvidt det er Roma eller Antiokus Epifanes som stadfester synet, er der. Den første skuffelsen og ventetiden i Habakkuk og de ti jomfruer er der. Den tredje engels ankomst er der, likeså den himmelske helligdom. «Det daglige» som et symbol på hedenskap er der. Og selvfølgelig er islams tre veer der. Når de sammenføyes, utgjør tavlene en fremstilling av den «økning i kunnskap» som finner sted når Løven av Judas stamme avforsegler en profetisk sannhet.

Etter hvert som vi avslutter vår betraktning av synet om elven Ulai som symbolet på den profetiske kunnskapen som ble avforseglet ved endens tid i 1798, og som økte for å utgjøre juvelene i det nye, større skrinet i William Millers drøm, vil vi vende tilbake til de millerittiske sannhetene som var ufullstendige i deres historie. Noen ble etterlatt i en ufullstendig tilstand på grunn av den tiden i historien da millerittene levde, og andre ble stående ufullstendige på grunn av ulydigheten hos dem som nektet å følge med det fremadskridende lyset fra den tredje engel.

Vi vil fortsette med disse tingene i neste artikkel.

«De som Gud har sendt med et budskap, er bare mennesker, men hva er karakteren av det budskap de bærer? Vil dere våge å vende dere bort fra advarslene, eller ringeakte dem, fordi Gud ikke rådførte seg med dere om hva som ville bli foretrukket? Gud kaller menn som vil tale, som vil rope høyt og ikke spare. Gud har oppreist sine sendebud til å gjøre hans verk for denne tid. Noen har vendt seg bort fra budskapet om Kristi rettferdighet for å kritisere mennene og deres ufullkommenheter, fordi de ikke fremfører sannhetens budskap med all den ynde og dannelse som kunne være ønskelig. De har for mye iver, er altfor alvorlige, taler med for stor bestemthet, og budskapet som ville bringe legedom og liv og trøst til mange trette og undertrykte sjeler, blir i noen grad holdt utenfor; for i samme grad som innflytelsesrike menn lukker sine egne hjerter og setter sin egen vilje opp i motstand mot det Gud har sagt, vil de søke å ta bort lysstrålen fra dem som har lengtet og bedt om lys og om livgivende kraft. Kristus har nedtegnet alle de harde, stolte, hånlige ord som er talt mot hans tjenere, som talt mot ham selv.»

«Den tredje engels budskap vil ikke bli forstått; lyset som skal opplyse jorden med sin herlighet, vil bli kalt et falskt lys av dem som nekter å vandre i dets fremadskridende herlighet. Det verk som kunne ha blitt gjort, vil bli latt ugjort av dem som forkaster sannheten, på grunn av sin vantro. Vi bønnfaller dere som motsetter dere sannhetens lys, om å tre til side fra Guds folks vei. La det himmelsendte lyset få skinne frem over dem i klare og jevne stråler. Gud

holder dere, som dette lyset er kommet til, ansvarlige for den bruk dere gjør av det. De som ikke vil høre, skal bli holdt ansvarlige; for sannheten er blitt brakt innenfor deres rekkevidde, men de foraktet sine anledninger og privilegier. Budskaper som bærer de guddommelige kjennetegn, er blitt sendt til Guds folk; Kristi herlighet, majestet, rettferdighet, full av godhet og sannhet, er blitt fremstilt; Guddommens fylde i Jesus Kristus er blitt lagt frem iblant oss med skjønnhet og elskverdighet, for å vinne alle hvis hjerter ikke var lukket av fordom. Vi vet at Gud har virket iblant oss. Vi har sett sjeler vende seg fra synd til rettferdighet. Vi har sett tro bli gjenopplivet i de sønderknustes hjerter. Skal vi være som de spedalske som ble rensset og gikk sin vei, og bare én vendte tilbake for å gi Gud ære? La oss heller fortelle om hans godhet og prise Gud med hjerte, med penn og med røst.» Review and Herald, 27. mai 1890.